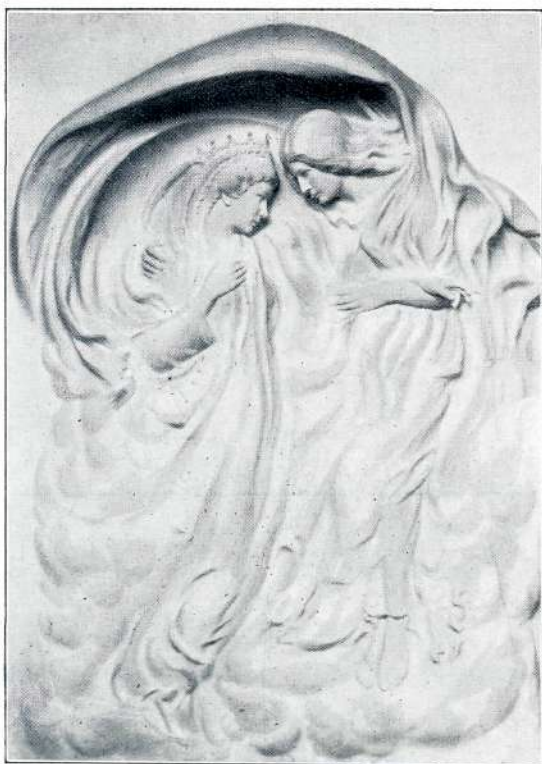

„In ni samo to,“ je nadaljeval Masel. „Ti veš, kolikokrat smo presedeli v gostilni do polnoči in dalje — že prejšnja leta in sedaj, ko te ni bilo na Dunaju, še večkrat — pijani ne od vodenega piva in slabega tobaka, temveč od upanja vase in v mladino in bodočnost... Jaz bi takrat mogel zadaviti človeka, ki bi mi rekel, da kdo izmed nas ne misli pošteno, sedaj pa sem sam obdolžil... ah, te vražje solze — jaz ne vem, kam se bom del, če me sedaj kdo vidi!“

TEODOR CHARLEMONT

CESARICA ELIZABETA

reliefna podoba na dunajskem pokopališču

Sečnik je tudi sam zardel; tudi on je čutil, kakor da se mu hoče nabirati v srcu sladko-gorjupa solza. Sramoval se je tega, a obenem ga je obšlo veliko, razbrzdano veselje, da bi kričal ali da bi objel Masla krog vratu in ga tesno, tesno pritisnil nase. Z vso silo se je naslanjal na ograjo in se odmikal, kakor se je ladja zibala, kot bi hotel še močnejše razmajati nje veliko telo. V grlu ga je stiskalo, v prsih pa mu je vse kipelo, da je komaj našel besedo.

„Masel, hvaležen sem ti, resnično sem ti hvaležen... Jaz nisem jokal, ko mi je oče nanagloma

umrl, in tudi takrat, ko... Da, še veliko ti imam povedati. Letos sem doživel za deset let, deset dolgih let, in sem sramotno skrival pred teboj kot molčeč in gnil grob. Ti ne veš, koliko gorja mi je prizadelo Anica in kako me je to ubilo, čisto ubilo. Smrti se nisem bal, kadar sem pa pomislil, da bi njo še kdaj srečal, sem trepetal strahu in studa. Nič junštva in plemenite velikodušnosti, ampak sedaj bom vendarle miren stopil pred njo in ji rekel: Na zdravje, Anica! Kako se imaš? — Ali razumeš, prijatelj?“

„Ne popolnoma,“ je dejal Masel in se je nasmehnil.

„Vseeno. Saj sam komaj!“

Ladja se je močno nagnila na levo in prvi val je s peno brizgnil Sečniku v obraz. On se je smeje obrisal, prijel prijatelja pod pazduho in ga peljal proti sredi k tovarišem. Družba je bila jako slabo razpoložena. Pratež je bil nenavadno blede, Lončar je truden ležal v stolu, Verbuč je delal dolgočasne obraze in molčal.

„Kaj je z vami, ljube duše?“ je vprašal Sečnik.

„Predstavljamo Mrtva srca,“ je dejal Verbuč in je izkušal napraviti še bolj dolgočasen obraz.

„Verbuč, dragi dečko, ali bi hotel peti?“

„Peti ne znam, pa vriskati znam.“

„Še boljše! Daj, kar moreš!“

Verbuč je zavriskal, da se je kapitan ozrl od krmila.

„Verbuč, ljubo dete, ali hočeš pijače?“

„Ne norčuj se iz revščine, Sečnik!“ In ga je žalostno pogledal.

„Pojdi naročit natakarku in sem naj prinese, na veter in dež!“

„Hm, meni je prav povsod!“ je dejal Verbuč in se je obrnil kar se da počasi.

„Ali bi ne bilo boljše, če bi šli v salon?“ se je boječe oglasil blede Pratež.

„Kamor hočeš, kamor hočeš!“ Sečnik je prijel Masla pod pazduho, mu stisnil roko, in ko sta se spogledala, sta se oba nasmehnila. Za njima se je opotekal Pratež, zadnji pa je šel Verbuč: širil je nerodne roke in jezno godrnjal nad Lončarjem, ki je menil, da človek ničesar absolutno ne potrebuje, in pijače najmanj!

Ladja se je enakomerno pa odločno zibala preko valov. Stroji so delali z mrzlično naglico, orjaške železne roke so se v hitrem taktu dvigale in spuščale, brez prenehljaja, brez prestanka, kljubovaje trudu, kljubovaje času. Iz dimnika je hropel gost in črn dim ter se je razlival nad morjem kakor potok ali kakor reka.

